

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XVIII. perducitur vsque ad Annum D.XC.
nempe ab Anno primo Iustini Senioris, vsque ad quintum Mauritij Augusti.
Complectitur annos LXXIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 526. Ioannis Pap. Annus 3. Ivstini Imp. 9. Theodorici
Reg. 34.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14926

dei inuentum non sicut quod expectari euentus, videt. pro ver-
venerit proca falsis iura parca sustinet. Et cum vniquam
fauore manifesta confisio ita iudice habent in securitate
concordat, et non aliquos vel ipse ingere error humani, vel
seruare eadem in illis mortalibus iura fulminaret. Asi
inueniuntur facti ad voluisse, si sacerdotis impio ingula-
re gladio, si hoc non viderem necem straxisset dicerent; presen-
tem laqueum sententia confisio, conuictumque punisset. Nunc
non quod in passum multum procul in ista, ac que in d' fens, ob
statum propitium in Senatum morti prescriptumque damna-
uerit.

XV. Habes igitur ex his, quoniam fuerint accusatores, quod u-
erit enim obiectum, & qua pena huiusque multatus
fuit. Scripsit autem haec ipsum initio sui exilii, ex eo co-
gnosces, dum non adhuc locerem Symmachum de-
stitutum fuisse in carcere, qui cum ipso capitale postea
supplicium habuit, ex verbis philosophiz eum consolatus
intellexes, ubi ait inferius: Viget incolumi illud pro-
pheticum humani generis decus: Symmachus fuit; & quod
vix apertis non sequi quocumque, vi tunc ex sapientia & virtutibus
satis diuinitus fuerit, tunc ingratum inuaria. Vixit vixor inge-
nitas modesta, pudicitia pulchra precellens; & vt omnes eius dotes
leuiter commendatam patri similitudo. Vixit, inquam, tunc, tunc
vixit hinc ex ipsa virtute ferat, quo vno felicitatem minui
tunc non ipsa conuenit, tunc delecto lacrymis atq; dolore ta-
lebit. Quid dicam liberos Consulares quorum iam vi in id at
in hunc vel patrem, vel auii speciem eluceat ingens, &c. Iu-
stinus Martianus, qui Boetii vitam scripsit, et hoc e putauit
fuisse Consulem. At quomodo Consules, si adhuc pue-
rit? & in quibus talis eorumdem post hanc tempora no-
tatas est consilatus? Sed idcirco fias eos appellatos
Consulares, quod patrem Consulem haberent; sicut etiam
dicere consueverunt vocem Consulis summam
Consularem.

XVI. Dum autem Ticini Boetius detineretur in carcere,
non solum aereos illos de Consolatione Philosophiz
libros elucubravit, sed etiam commentaria quaedam in
opere Aristotelis, in super & scripte de Trinitate, simul-
que citatum librum de Disiplina scholarium, vt ipse
eodem in libro testatur in preface ad Marclianum
his verbis dicit: Licet dupli genere commentorum sim impedi-
tus, non tamen omnino diuorsum, in quodam Aristotelem,
morum ab eodem philosophorum edidit, proprioque attenta
libra, & in hunc Regi Gubernum eructum carissus, phi-
losophi me precuerunt consolat, extremamque profunda Tri-
nitatis perspicuitate permoluit. haec de se ipse, quibus plane
tunc inge gessit, fuisse eius carcerem longioris temporis
ac valde probatum; cum tandem & eius quoque locer
Symmachus idem carceri mancipatur. Ostenditur ho-
die Ticini reus, in qua Boetius est, & tenent in vinculis,
olim quidem ob reos in ea detegos horribilis, obque
faciora detestabilis; sed eius habitacione, sanguinis-
que asperitate reddita quouis triumphali fornice clari-
or, quous glorie monumentum celebris, & quouis e-
recta solida mole distantior, & propugnaculo fortior,
quam nec omnia diruens tempus inuadat vniquam &
destruat.

XVII. Sed quid admittendum acciderit post capitis obtruncationem, ex Iulio Martiano audies, qui eius Vitae e-
cristite conscripsit. Qui enim peritia literarum Diony-
sio magno illi Aetopogize Atheniensis iure fuit abique
inuidia comparandus Boetius, & illud a Deo accepit, vt
& genere mortis, in super & insignis operatione mira-
culi eidem fuerit exequandas, id operante Desumma
potentia, qui est diues in omnibus qui inuocant eum.
At quomodo id acciderit, illam audi, qui haec ait: Ti-
cini male seque in avaribus traditum constanter assenerans,
Seuerum, cocoregum fluctator leiale vultus intulisset, vt
traque manu duntaxat caput sustinisset: interrogatumque
a quous in periculis excusimaret? ab impio, respondisse:
atque ita in vultum templum venisset, & sicut genibus
anti altare iura sequeisset, post paululum exprossit. Extri-
tus duntaxat inuocant; illos videlicet, qui sanctis martyri-

bus exhiberi solent, & nostris consecutus est, quod pro Ca-
tholico contra perfidiam Aty mortem sustinuerit. Sunt tamen
qui scribant, ipsum antea Rauennam acersum, Pratoris
Regi propositum, mox cum aliquot Senatoribus occisum: quod
Symmacho potius conuenire videret. haecenus de Boetii
nec & eius cultu Martianus: de sepulchro autem ista
subdit:

Turris lateritio lapide fabrefacta etiamnum Ticini monstra-
tur, Boetii carcer, sepulchrumque eius in eade beati Augustini vi-
situr, qua parte in aditu templi ascensus in ipis, hoc epitaphio
inscriptum:

Maania & Letia lingua clarissimus, & qui
Consul eram, hic perij, missus in exilium,
Et quia vix rapax, prout a me vixit ad auris:
En non, fama vixes maxima, vixis opus. Circumfer-
tur & aliud elogium, quo sepulchrum eius exornabatur,
antequam illic a Luitprando Longobardorum Rege
collocaretur, ipsum igitur, ne quid cibi demprum que-
xatis, subiungimus:

Ecce Boetius adest in caelo magnus, & omni
Perfidiis mundo miris habendus homo:
Qui Theodorico Regi delatus iniquo,
Ticini senium duxit in exilio,
In qua se meslam salam dedit vrbis ibellum
Post istum gladio exigi e medio. Hoc adiciunt aliud E-
pigramma Getbetti Episcopi Rauenn. post Pontificis
Romani, sub Otone III. Imp. quod sic habet inscrip-
tum ad imaginem eiusdem Boetii.

DE BOETHIO.

Roma potius dum in a suo declarat in orbe,
Tu pater & patrie lumen Seuerine Boethi,
Consulo officio rerum disponi habenas,
Insuper lumen studii, & cedere nesci
Graecorum ingenio: Sed mens diuina coequet
Imperium mundi gladio bacchante Gothorum
Libertas Romana perit: tu Consul & exul
Insuper tuos praecleara morte relinquit.
Nunc deus Imperij summus qui praeagrat artes,
Tertius Otro sua dignum te iudicat aula,
Aeternum, q. tu statuis monumenta laboris.
Et bene prouentus y meritum exornat honestu. Habuit
Boetius plurimos laudatores, nec defunt, qui praecoxia
augeant, nec aliquando defuturi sunt: adeo vt de illo vati-
cinitium impleatur dicitur in memoria altera erit in ista. Sed ad
Symmachum Boetii locerem transeamus.

Praceffisse quidem Boetii necem, sicut & carcerem, ex his, quae dicta sunt, possumus intelligere. Cum autem Boetius esset in carcere, ad ipsum librum scripsit de Trinitate: ex cuius exordio, quanta praefarer idem Symmachus pietate, accipe ex verbis istis: Quocumque igitur a vobis deteo oculos, parum ignava segnitie, parum calidulus linor occurrit: vt contumeliam videat diuini tractatibus irrogere, qui talibus hominum monstrum non agnoscentia huc potius quam proculantia prouiderim. haec Boetius, alludens ad impios atque stolidos Gothos. Quam autem esset Symmachus sacris literis institutus, ex eo quoque cognoisco, dum ipsum in eodem commentario Boetius appellat arbitrum suorum serptorum, ubi ait: Vobis tamen illud etiam inspicendum est, an ex beati Augustini scrip-
ta semina rationum aliquos in nos vendidit fructus intulerit. haec ipse: quibus & illud adsequi potes, Boetium in sacris literis S. Augustini esse secutum. Porro quod ad Symmachum spectat, de quo semel narratio suscepra est, non Theologicis tantum facultatibus: apprimo imbutus fuit, sed vniuersam scientiarum doctrinam calluit, est loquies totius testis Priscianus Caesariensis, qui in libro, quem de Ponderibus scripsit, sic eum laudat, vt probatus & omnium scientiarum Artigille verticem intelligere possis. Vixit enim his ipsis temporibus ipse Priscianus grammaticus, docens Constantinopoli, vt Cassiodorus & ipse horum temporum scriptor affirmat.

XVIII.

EPITAPHIA AD SEPULCRUM CHRYSI BOETHII.

EPITAPHIA AD SEPULCRUM BOETHII.

XIX. SYMMACHUS MA- XIMVS ET DO- CTVS.

Epist. de Ordo- graphia. 12.

XI. de Consolatione Philosophiae Boetii in exilio.

XII. de Consolatione Philosophiae Boetii in exilio.

XIII. de Consolatione Philosophiae Boetii in exilio.

XIV. de Consolatione Philosophiae Boetii in exilio.

XX. SYLVA... PATRIA... PRINCE... NO.

qua

Ennodii dicta.

Apud Casiod. lib. 4. cap. 11.

XXI.

Antiq. In... pag. 116. 4. 2. 9.

XXII.

XXIII.

XXIV.

XXV.

XXVI.

XXVII.

XXVIII.

XXIX.

XXX.

XXXI.

XXXII.

XXXIII.

XXXIV.

XXXV.

Sed hic ipsius Primitiam verba reddamus. cum enim ad eum liberum de Ponderibus... Sed hic ipsius Primitiam verba reddamus. cum enim ad eum liberum de Ponderibus... Sed hic ipsius Primitiam verba reddamus. cum enim ad eum liberum de Ponderibus...

In hunc igitur magnam antiquae probitatis decus & ornamentum truculentus tyrannus violentas manus iniecit. venerandaque canitie sanguine cruciavit. At et si gladio hecari non tamen extingui potuit: cultus scilicet capitis vel sola memoria sub praegrandis pileis capitis aspectu phantasiae representata eundem crudelissimum barbarum tanto tremore conculsit, & motum in cunctis, ut necem arduis corpori, animam ignem inextinguibilem conseruata. Hec autem strictum complexa, quomodo se habuerint, paulo post dicturi sumus, agamus modo de reperiis inscriptionibus antiquis, quarum prima eius pro martyribus probatur imperium officium his verbis sic:

Martyrium Christi Damiani pro voto Ioannes reddidit amissis sanctificante Deo. Ac facti... Fentes simul saluatae sunt alio Primitium Antistes sume copulatus epus Quo quisque gradibus & Christophum pro quo ad artem... Episcopus, proce mittat ad aeterna sua.

Hecibi. Sed agendum de creatione Felicis Papae successoris Ioannis, et singula singulis reddamus mensuris.

Cum igitur (ut dictum est) post ipsius Ioannis obitum sedes vacaret dies quinquaginta & octo, die vigesima quarta Iulii electus est in locum eius Felix natione Sannita ex parte Caesario, cum adhuc superstes esset Theodorici Rex ipsius Ioannis Papae interfecto. Cuius quidem rabies semel contra Ecclesiam Romanam concepta nequaquam tantum Pontificis obitu finem inuenit, sed quod nullus unquam Ethnicorum Principum ausus fuerat, iste medietas implevit, nimirum ut captivum duceret ipsam Romanam Ecclesiam, Apostolicae sedis Episcopi electionem atque nominationem ipse sibi proregerat: ut autem suae ipsius voluntati nulla esset occasio refragandi, quem in Romano electo probatissimum nouit vicum Felicem, Romanum Pontificem dominavit. Fatale si ita liceret dicere Christiano) quodammodo videtur potuit, ut quem delegit Constantius Arianus Imperator, & quem Arianus pariter Princeps ad tantam dignitatem assumpsit, Felix uterque appellaretur. De arroganti autem & Theodorico Rege facta Romani Pontificis electione, accipe ex Athalari Regis, qui hoc anno ipsi successit in regnum, epistola ad Senatorem iam acquiescentem inique conditioni, cui fuerat refragatus:

Senatus d. vrb. Roma. Athalarici Rex. Gratissimo nobis presertim animo, quod gloriosi domini a. nostri respondisti in Episcopatu electione iudicio. Oportet enim a laetis boni Principis obedi, qui sapienti delibetatione pererant, quam in aliena religione, talem visus est

Pontificum delictis, ut nulli merito debeat displicere: ut agnoscat illud hoc optate praecipue, quatenus huius sacerdotibus Ecclesiam annuum religio pullularet. Respice si itaque virtum & deona grata probabiliter institutum, & regali ex monitione laudatum. Nullum adhuc pristina contentione tenentur. Pudentem non habet vici, cum votum contigit a Principe sperari. Ille quoniam suo sumum est, qui cum sub iuramento dilexerit. Namque si causa dolerit, quando hoc & in isto respectu, quod alteri in partem ducit optauerit? Cibus? sum ista certamina pugna sine foro, sine iudicio, clamoribus, non doloribus res ista per agit. Namque si per se iuramentum nihil tamen ad fidelium animum, cum optatum sacerdotum profiderit. Quapropter edentem legat vobis illi viro Pauliano, rationale ducimus, ad certum vestrum salutationem agere de finare. Magna enim incanduita persequimus, quatenus cum vestra praesentia verba misimus, & hoc quod sanctissimum nobis minime dubitamus, si quod illud seculum imperio, nobis etiam cognoscit esse gratissimum. haecenus Athalaricos ad Senatorem.

Ex his etiam illud intelligi potest, toto illo quinquaginta & octo dierum interstitio cessante sedis, altercatum de electione Summi Pontificis: & licet in aliquo conspirante eligentium vota, tamen Theodorico tyranno cum non probante, sed deligente summae probitatis virtum Felicem, ducem licet eam coactis conditionem habere. Acceptis tamen postea tanta presumptio docuit moderationem illam, ut per prillio sui eius deligeret Romanum Pontificem, quem tamen Rex suo confirmare assensum, quem quidem ab Artiano Baliz Regibus veridicam sibi tyrannice euctoritate, & iis de medio sublati, Orientalis orbis Imperatores sibi pariter arrogarunt, quod valde S. Gregorius ingemiscit. Haec cum tam grandis sint, tamen ab Anastasio omnino sepulta silentio relictas sunt.

Vidisti, Lector, quoniam auctor fuerit reagenti sub seruitore Romanam Ecclesiam, ut electionem vel nominationem Romani Pontificis immiserent se Reges? non nisi ferus barbarus, dirus tyrannus, & impius Arianus: quem Deus abique dilatione, diffinitione, & frequenter visus eum peccatoribus, & reprobis inimicis caecus vindicta prolustravit, & post acceleratum ducum exitum ad inferos perpetuo relegauit. Talem qui amittitur Principem, expellet pori cum eo sententia iudicari, nimirum ut iam incoacta praesumptura lura Ecclesiae inuadentes, & ut praesentis & aeternae dispensationem sentiant, & regnum huius die ad posterum propagent, sed exteris cedere cogantur: in quo nihil iustitiae & postea, ut a terrenis excedant, qui diuina tuerentur tentant. Quomodo vero terribili atque tremendo Dei iudicio huius die post haec praesumpta, cum & recens a. l. ut esset memoria Symmachii Consularis occisi, ipse Theodorici Rex in proli fuerit morte subreptos, ex Procopio huius temporis scriptore audi:

Anno usque non septem & triginta superuixit, vitam finivit, & paulo post: Sed mortui illi haec causa fuit. Symmachus, & huius generis Boetius, a suis maioribus gentis nobilitatem adepti, in Romanis & Senatoribus viros principes erant, & Consalutis veritate dignitate persequendi, philosophia supra ceteros & equitatis studuerunt, multosque tam civium, quam exterrigeni inopia succurrere salutis fuerit. Hi postquam ad ingentem gloriam euasere, deterrimos quosque, in sui mundum conuicturati. Nam hu delatoribus Theodorici Rex peruersus, Symmachum, Boetium, perinde ac tres nosantem occidit, eorumque bona omnia publicauit: Sed pauca post diebus, veniens sibi cum mira magnitudine in praesentia decemum caput apposuissent, Symmachum super ceteris caput illi est visum, praesentia & exterrigeni inferos in laetra dentibus, & tunc in tantum oculis iuribundis sibi & aetere commiserunt.

Quae monstri noxitate terribis, membrisque praeter modum tremebundis & aegens, in inuicem statim citato gradu succubuit: identidemque in seculo, rogatum ut sibi vim magnam ingererent, lecto decubuit, & parumper quiesuit. Elapsis deinde modico omnibus quibusdam actibus, digne in explicatis, in

SYLVIA... PATRIA... PRINCE... NO.

qua

Ennodii dicta.

Apud Casiod. lib. 4. cap. 11.

XXI.

XXII.

XXIII.

XXIV.

XXV.

XXVI.

XXVII.

XXVIII.

XXIX.

XXX.

XXXI.

XXXII.

XXXIII.

XXXIV.

XXXV.

XXXVI.

XXXVII.

Ennodii dicta. Apud Casiod. lib. 4. cap. 11. XXI. XXII. XXIII. XXIV. XXV. XXVI. XXVII. XXVIII. XXIX. XXX. XXXI. XXXII. XXXIII. XXXIV. XXXV. XXXVI. XXXVII.

Ennodii dicta. Apud Casiod. lib. 4. cap. 11. XXI. XXII. XXIII. XXIV. XXV. XXVI. XXVII. XXVIII. XXIX. XXX. XXXI. XXXII. XXXIII. XXXIV. XXXV. XXXVI. XXXVII.

Ennodii dicta. Apud Casiod. lib. 4. cap. 11. XXI. XXII. XXIII. XXIV. XXV. XXVI. XXVII. XXVIII. XXIX. XXX. XXXI. XXXII. XXXIII. XXXIV. XXXV. XXXVI. XXXVII.

Ennodii dicta. Apud Casiod. lib. 4. cap. 11. XXI. XXII. XXIII. XXIV. XXV. XXVI. XXVII. XXVIII. XXIX. XXX. XXXI. XXXII. XXXIII. XXXIV. XXXV. XXXVI. XXXVII.

Symmachus, dumque a seculo haurire desiderat: Quod...

Sed quodam Apollonio h. Et post mortem iudicium...

Sed loci ignis in quem ipse scilicet per visum ostentus...

Quod autem ad diem obitus eius spectat: fuisse com-

perat dies secunda Sep embri, si credimus ipsi Anastasio...

Quod autem ad sollicitudinem ipsius erga publica aedificia...

At non est tantum, quae super terram essent visui patentia aedificia...

c Anast. de Rom. Pont. in Ioanne. DIES OBITVS THEODORICI ET ANNI REGNI EIVS.

E Theodor. lib. 1. c. 26. g. lib. 1. c. 70. 71. c. 125. h. Cassiod. Par. lib. 3. c. 47. i. Euseb. Theod. 1. 119. k. lib. 1. c. 108.

XXI. THEODORICI CURIA IMPENSATA IN PVBLICIS AEDIFICIIS.

m Apud Cassiod. Par. lib. 3. c. 47.

n Apud Cassiod. lib. 3. c. 47. o Apud Cassiod. Par. lib. 4. c. 11.

XXII. c Apud Cassiod. lib. 2. c. 47. DE ROMANI CLOACINA.

p Apud Cassiod. lib. 1. c. 47.

scopum, quocumque Ecclesie Antistes fuerit, iugocatur.

XXX. At non Italia tantum regnum firmari sibi recteque disponi Athalaricus per suos studio, sed quae possidebat in Gallis, eoque reddi sibi tunc per Liberium Patriarcham procuravit: erat ad eum data epistola, qua ipsum admovent, ut Gallos, petito ab eis iuramento, contineret in fide. Sed ad ipsos etiam Gallos pariter eodem artificio impendat, quod hunc eum illo esse existimo, qui postea exivit in Campaniam monasterium, cui praefecit S. Samundum Abbatem, cuius est mentio apud S. Gregorium in dialogis. Exatit & ad eundem plures Ennodii epistole, & inter alias illa, qua eius probitas plurimum commendatur, cuius est exordium: Datum est mihi, &c.

XXXI. Quod autem attinet ad ea, quae in Gallia ante possederat Theodorici: ipso mortuo, ita transfatum est in Athalaricum, ut de Amalariis Gothorum Reges, in Athalaricum possideret, quae cis Rodanum essent loca, ille autem, qui trans Rodanum civitates extarent, quod Procopius tradit de Alaricis autem & provincias recepit, quae in Hispania Theodorici tamquam tutor & moderator administrandas acceperat. Hoc namque anno corripit esse numerari ab Iudico regnum Amalariis in Hispania, satis patet, dum numerat ab Era quingentesima sexagesimam quarta, quae hic incipit annus. Sed ubi ponitur quatuor lustri decimus quartus, manifestus deprehenditur error, ut loco XIII, ita fit restituendum, VIII, quo notatur praesens annus, cum abfoluitur Octava & incipit novus lustri in peratois. Ad stabilimentum autem regni ipsius Athalarici illud addebatur, quod in Gallia tam Burgundiones, tum Thuringios habuit federatos.

XXXII. Ne cum omnes ubique Gothis pacatae essent, nihil invariabiliter acerbiter noverat: Francorum Reges filii Clodovei perturbare aggressi sunt. Gothorum Thuringios atque Burgundiones. Thuringios autem Rex Hermenegisus nepotem Theodorici Gothorum Regis de sancti accepit in conjugem nomine Amalbergam, quam Amalbergam nominant. Erat de his epistola de Theodorici, de bello vero Francorum adversus eum opportunis dicturi sumus anno sequenti. Cum Alarico autem Rege in Hispania & Gallia regnante Franci aliquantulum pacem habuere, eo quod saltem in partem pacis inter eos firmior facta est, dum Childobertus Clodovei filius Francorum Rex eidem Regi Alarico matrimonio iunxit sororem suam Cretilidem. Quomodo vero occasione eiusdem Cretilidis partem et bellum inter Francos & Gothos, dicemus in inferis suo loco: hic modo agendum est de rebus gestis inter Burgundiones & Francos.

XXXIII. Post obitum Theodorici Italici Regis, Burgundiones, quos Germanos vocat, subactos a Francis, Procopius vocat est sibi ipsam affirmat Gregorius Turonensis & ex quibus redarguit recentiorum chronographi, qui necesse est Sigismundi Burgundionem Regis recentior anno Domini quingentesimo decimo quinto. Regnabat Burgundiones hoc tempore Sigismundus & Godomarus fratres, adversus quos bellum gessit Clodoveus filius Clodovei. Sed quae his praemittat de Sigismundo filium necante Gregorius, audiamus: Martine (inquit) Godefridus, regnum eius Sigismundi filius olemit, mansuetumque regnum in seipsum cura cum dominis basilicisque edificavit. Sed antequam videretur progrediamur, cum hic etiam sit de morte Godefridi Burgundis Regis, & successione Sigismundi eius filii, primum quod ad ipsam nomen pertinet, non Godefridum, sed Godefridum receptum nominasse eum Agobardus Archiepiscopus Lugdunensis, qui & in eam saepe iuravit: quod de monomachia probans eum, legem sanxisset, quae de causa eum plurimum est deservatus. Atque primum in epistola ad Ludovicum Imperatorem, adver-

sus eiusmodi primum usum lege Gundebadi receptum: ubi & testatur, adversus profanam legem ipsius sanctum Autum Viennensem Episcopum intercessisse tum verbis, tum scriptis, cuius recitatum ab eodem Agobardo Fragmentum hic accipe: Tempore praedicti Gundebadi Regis Burgundiarum fuit in urbe Vienna S. Episcopus. Autum nomine, fide Catholicus, eloquentia acundissimus, ingenio acerrimus, sacrarum Scripturarum expostitor summissimus, litterarum etiam secularium doctissimus, & in negotio facilissimus, fuit & eius opera testentur: qui cum eodem Gundebado frequenter de fide altercans, & dialogos in praesenti conficiens, & epistolis absenti respondens, plura, & clara ingenio sui, & virtutu opera reliquit, quibus Gundebado in sua perfidia perditus, successorem eius Sigismundum Regem ad fidem Catholicam convertit. In cuius conversione recitatis Homiliam in populo, sensum suavitatem plenissimam, & verborum compositionem dulcissimam. Quid est venerandus, & sanctus vir saepe dicto Gundebado de supra dictis certaminibus respondit, audiat, si placet, benignitas vestra. Cum de his inter virum, qui sermo esset, & b. Autum talia certamina ceprehenderet, respondit ei Gundebadus. Quid est, quod inter regna, & gentes, & etiam inter personas saepe singulos dividenda praesens causa divino iudicio committuntur: & ei maxime parti, cui iustitia competit, victoria succedit. Ad quod b. Autum intulit dicens: Si dominum, inquam, iudicium regna, & gentes expecterent, illud prius quod scribitur, formidant, dicens Psalmista: Dispara gentes, quae bella volunt: & illud diligenter, quod perinde dicitur: Mis in vindictam, ego virtutum, dicit Dominus. Et quae sequuntur, citat, & in libro de imaginibus eundem dialogum Alchimi Auiti cum Gundebado. His de Gundebado & Sigismundo & Agobardo enarratis cooptum sermonem Gregorii Turonensis prosequamur. Pergit de Sigismundo dicere. Quia per dicitur priore conige filia Theodorici Regis Italici, de qua filium habebat nomine Sigismundum, aliam duxit uxorem, quae valde contra filium eius (sicut nosceremus nos est) malignari & scandalizari cepit. Unde factum est, ut una solemnitate die, cum puer super eam vestimenta matris agnosceret, commotus felle dixeret ad eam: Non enim eras digna, ut haec vestimenta tua terga contingerent, quae dominae tuae, id est, matris meae fuissent. At illa furave iussu, infigit verbum dolosum virum suum, dicens: Hic iniquus regnum tuum possidere desiderat, reg. interfecto, id est, ut dicitur dilatare disponit: scilicet ut regnum, quod annis eius Theodorici Italici tenuit, & esse possideat. Scit enim, quod te vivente, haec non possit adimplere: & nisi tu cadares non foret.

Hic & huiusmodi ille incitatus verbi, vultu iniqua consilio vens, iniquus exitit parricida: nam sopitum vino dormiens post meridiem filium inbet: cui dormientis lorum sub collo posuit, cum ac sub mento ligatum trahentibus ad se invicem duobus pueris, suffocatus est. Quo facto pater sero iam penitens super cadaver exanimis ruerit, fletu cepit amarissima. Ad quem senex quidam sic dixisse fertur, Te, inquit, plange amodo, qui per consilium nequam factus es parricida sanctissimus: nam huius, qui innocens strangulatus est, necessarium non est plangi. Nihilominus ille ad sanctos Arguens abiens per multos dies in fletu & ieiunio duravit, vniam precabatur, psallentium (hoc est, psalmodiam) nisi assiduum iustitiam, Lugduno regressus est, vltima divina de vestigio eum prosequente. Huius filium Rex Theodorici filius Clodovei accepit, haec Gregorius, & alii recentiores profecuti res Francorum. Eadem habentidem Gregorius in libro, quem scripsit de Gloria martyrum, additque eundem Sigismundum penitentem ab hisdem sanctis martyribus Aganthenisbus exitis precibus expetide, ut in hoc saeculo potius, quam in futuro poenam daret pro admisso immani facinore. Quomodo autem exaudi us sit, ita narrat: nimirum Godomarum & Sigismundum Burgundiae Reges eisdemque germanos a Clodoveo victos atque fugatos, captum vero fuisse Sigismundum, dum ad saltus Aganthenis fugere natus est, vna cum filijs & uxore. Ne autem occideretur ab eo, intercessisse pro ipso sanctum Autum Abbatem Nutiacensem Gregoriz sanctitatis virum, sed nihil profecisse, idem Gregorius subdit his verbis:

Dilectentibus his Regibus, Godomarum resumpta viribus,

REPHEN
DIVER OR
MIVS LE
GISMAM
CTICNIM
ARAGO
BAROO ET
AVITO E
DISGQUE

etiam

Idem au
Berpa, 213

XLV.
SIGISMUND
DVS REX
FLEVM
NECAT.

* iugula
tus est.
* Agano
SIGISMUND
DI POSI
TENTIA,
in Greg. de
Gloria
marty. 2. 91.

in Greg. de
Gest. Fran.
lib. 3. 6.

XLVI.

DE PRADICATIONE AVITIARUM

Burgundis... regnumque recipit... contra suum Clodomirum... ramire dissonam... signum dandum inter se... et desinam...

Greg. de Hist. Mart. cap. 75. XLVII. HIGMUNDVS REX OCCIDITUR QVM SVIS.

Greg. de Gest. Fran. lib. 3. c. 6. XLVIII. CLODOMERVS REX OCCIDITUR.

Agat. lib. 1.

XLIX. DE FELICIS IN ORDINO SVB REACTIS. d Greg. de Hist. Mart. cap. 76.

Postea vero capto Sigismundo ab Clodomero rege... interfectum... qui in suu ad eundem locum... nempe Aganum... et clari sepulchrum mandatum est...

Que autem post necem Clodomeri contigit... mortu digna in eodem bello Francorum aduersus Burgundione... Gregorius gloriam profectus martyrum...

pollem. Sed & qua occasione in honorem earundem reliquiarum esse erecta basilica, ita declarat:

Tunc collocati in altari Novimensis ecclesie dicto reliquiis... vbi illa aditus Sanctorum pignora habebantur... aviti singulis devotissime eorum solemnia celebrabat...

At redeamus ad Avitum Abbatem: quem cum non audierit Clodomirus... occidit... meminit eiusdem idem Gregorius in commentario de gloria confessorum...

Hoc anno Ecclesia Antiochena iam (vt vidimus) anno superioris destituta pastore... marens ob ingenient acceptam et terramotum cladem... noui Episcopi electione...

Die autem quadam vidit per visionem Ephraem dormientem Episcopum... columamque ignis super eum ad celum usque peruenientem... Hoc autem cum non senul. nec bi. sed lapsu cerneret...

Cum vero ita conspiceretur... ut se videretur posse abscondere... dixit illi: Palliare tibi... quia quidam fuerit in vita has nemini dices... que circa me sunt...

Creatus Episcopus Ephraem quam diligentissime presbiter... quod monerat sanctus Episcopus ex vetero: pra-

L. BASILICAE AVITIARUM

LI. DE AVITO ABBATE

LII. EPHRAEM COMES ORIENTIS

LIII. VIGILIA

LIV. DE FELICIS

LIV. DE FELICIS

LIV. DE FELICIS

LIV. DE FELICIS

LIV. DE FELICIS

LIV. DE FELICIS

LIV. DE FELICIS

LIV. DE FELICIS

Text from the adjacent page, including the start of a new section 'Q' and various marginal notes.

